

Idrettsungdom i Palestina blir fengslet, torturert og drept

RØDT KORT

TIL ISRAEL

«Å være nøytral i møte med urettferdighet, det er å velge undertrykkerens side.»

Erkebiskop Desmond Tutu

HISTORIEN TIL MAHMOUD SARSAK

Dere har kanskje hørt om fotballspilleren som tilbragte 3 år i fengsel, uten dom - ikke engang tiltale - etter å ha blitt kidnappet av den israelske hær? Han som måtte sultestreike i 92 dager for å bli løslatt.

Mahmoud Sarsak (Mahmoud al Sarsak), født i Rafah på Gazastripen, en av palestinsk fotballs store håp og uttatt til landslaget, ble arrestert den 23. juli 2009 av den israelske hær ved grenseovergangen Erez.

Han hadde varslet israelske myndigheter at han skulle til flyktningeleiren Balata på Vestbredden. Fotballklubben der, en av de beste i Palestina, hadde nettopp vervet ham. Han hadde følge av to fra samme lag, som ble sendt hjem igjen med beskjed om at de ville bli fengslet hvis de forsøkte å reise til Vestbredden igjen. Karrieren hans er sannsynligvis ødelagt for alltid etter tre år i fengsel, tortur og en lang sultestreik som har gitt ham ettervirkninger.

«Jeg ble kidnappet og forhørt i 35 timer, fortalte Mahmoud da han slapp ut av fengslet den 10. juli 2012. Jeg fikk gjennomgå et brutalt militært forhør og tortur. Til slutt ga de meg merkelappen «ulovlig stridende». Men den eneste grunnen til at jeg ble fengslet, var at jeg er palestinsk fotballspiller og har representert landet mitt i utlandet, noe som har gjort at flagget mitt har vaiet under internasjonale idrettsstevner. («Ulovlig stridende» er et juridisk begrep i krigens folkerett, og fratrar fangen krigsfangers rettigheter. USA hevder for eksempel at fangene i Guantanamo-leiren er «ulovlig stridende».)

« I fengslet berøvet okkupasjonsstyrkene

meg livet. De tok det som kunne blitt toppen på min idrettskarriere. Jeg ble torturert under forhørene. Mange tåler det ikke og dør i løpet av de forhørene. Men jeg overlevde.

Mesteparten av fengselstiden tilbragte jeg i Negev, men etterpå ble jeg flyttet mellom ni forskjellige fengsler, blant dem Naha, Ramon og Ramla. I dette siste fengslet var jeg hele tiden isolert. Jeg fikk ikke ha noen kontakt med familien og jeg hadde bare rett til brev hver syvende måned.

Hver sjette måned ble jeg framstilt for en israelsk militærdomstol. Men jeg fikk ikke lov til å forsvare meg og jeg hadde ikke egen advokat. Hver gang nøyde de seg med å si: - Du er en trussel for den israelske statens sikkerhet. Vi forlenger fengslingen med seks måneder.

Og det varte i tre år. Jeg ville vært død om ikke palestinerne hadde engasjert seg, sammen med kvinner og menn fra mange land som fikk Joseph Blatter fra FIFA (Den internasjonale sammenslutningen av fotballforbund. O.a.) til å gripe inn overfor Israel for å få meg løslatt. »

ET TILFELLE BLANT TUSENVIS AV ANDRE

Mahmoud Sarsak er dessverre ikke den eneste palestinske idrettsutøveren på høyt nivå som er blitt arrestert og fengslet.

Minst to fotballspillere var i januar 2013 «administrativt fengslet» som Israel kaller det når de fengsler uten anklage eller rettssak for perioder på seks måneder, fengslinger som etter israelsk lov kan fornyes ubegrenset. Det gjelder Omar Abu Rouis og Mohammed Nemer. Begge ble arrestert av den israelske hæren i februar 2012 i Ramallah, torturert og fengslet i Ofer-fengslet på Vestbredden.

Omar Abu Rouis, 23 år, målmann på det palestinske olympiske laget som aldri fikk kvalifisere seg til OL i 2012, ble arrestert av den israelske hær på kontoret til palestinske Røde halvmåne i Ramallah den 20. februar 2012, torturert i 41 dager i Ofer-fengslet.

Mohammed Nemer, 22 år, arrestert den 18. februar 2012, da han var hjemme med sin kone og sitt barn på ett år. Etter å ha øvet hærverk på huset hans, tok den israelske hær ham med til forhørscenteret i Jerusalem, hvor han ble torturert i to måneder før han ble satt inn i Ofer-fengslet.

I mai 2012 ble **Abdallah al Hasanat**, den 15 år gamle målmannen på laget for nybegynnere, Al Fawar, fengslet uten dom.

De israelske lederne tåler tydeligvis ikke tanken på at palestinerne fortsetter å drive idrett på tross av de elendige forholdene de lever under, med okkupasjon og undertrykkelse.

Kontrollposter, israelske veisperringer på palestinsk territorium, forbud mot å dra fra et palestinsk område til et annet, blokade av Gaza-stripen fra 2006 – alt dette hindrer palestinske idrettsfolk i å møtes for å trene og spille sammen.

Det er også vanlig at Israel forbyr dem å dra til utlandet, noe som har gjort at Israel i lang tid har kunnet underslå at det fins palestinske idrettsorganisasjoner og palestinske idrettsfolk i Palestina.

Ofte nekter Israel hele laget utreisevisum for internasjonale konkurranser, slik de gjorde med det palestinske landslaget i 2006, 2007 (VM-kvalifisering mot Singapore) og 2008.

I 2011 måtte den palestinske cupfinalen mellom lag fra Vestbredden og Gaza avlyses fordi Israel nektet lagene reisetillatelse.

Etter en VM-kvalifiseringskamp mot Thailand i 2011, forbød Israel Mohammed Samara og Majed Abusidu å komme hjem til Vestbredden sammen med resten av laget.

I august 2010 ble seks spillere på det palestinske landslaget nektet å reise fra Gaza for å spille landskamp mot Mauretania.

I 2004 ble fem spillere på det palestinske landslaget hindret i å dra til kvalifiserings-kampene i VM i fotball, da de skulle spille mot Usbekistan. De andre palestinske spillerne hadde greid å komme dit, men ble straffet ved hjemkomsten. De brukte førti timer på de hundre meterne som skilte Rafah (den egyptiske grensen) fra den israelske kontrollposten. Da en av spillerne, Ziad Al Kourd, kom til Gaza, fant han huset sitt i Deir al-Balah lagt i grus av den israelske hæren.

Under de olympiske lekene for handikappede i Irland i 2003, nektet Israel en ung palestinsk friidrettsmann med Downs syndrom å reise ut for å delta i lekene (Irish Times 18. juni 2003).

Kvinnelaget i fotball greide for første gang å samles i Jordan i 2007, under Vest-Asia-mesterskapet for kvinnefotball. «Spillerne gjennomførte kampen uten å kjenne fornavnene til hverandre», fortalte Hilal, treneren deres.

Nevin Kleib, spiller på kvinnelandslaget, fikk ikke reise til en fotballbane 20 kilometer unna og ble nødt til å trene på betongdekke.

Men Israel nøyer seg ikke med å nekte palestinerne å trene, eller å konkurrere internasjonalt. De nøyer seg ikke med å beslaglegge utstyr og midler som noen land prøver å få inn til palestinerne.

Israel hindrer bygging av sportsanlegg og ødelegger de som allerede er bygd. De bombet og ødela Gaza fotballstadion 1.april 2006 og 19.november 2012. De bombet og ødela Rafah stadion og Det palestinske fotballforbundets kontorer i Gaza under invasjonen vinteren 2009. Alt fordi de mente det var terrorister der.

Israel dreper palestinske spillere, som den talentfulle midtbanespilleren Tarek al-Quto fra Vestbredden, eller de tre fotballspillerne fra Gaza, Ayman al Kurd (se foto), Shadi Sbakhe og Wajehb Moshtahe som alle tre ble drept under Israels invasjon på Gazastripen ved årsskiftet 2008-2009.

Barna blir ikke spart. Mange er blitt drept mens de spilte fotball, som Ali på elleve år, som ble myrdet av en israelsk snikskytter på en fotballbane den 18. juni 2001. Eller 12 år gamle Mamoun Zuhdi al-Dam som

ble drept den 20.juni 2012 mens han lekte med en fotball. Familien var på picnic da de ble truffet av en rakett fra et israelsk fly som jaktet på palestinske motstandsgrupper.

Og israelske idrettsfolk vet alt dette. De lar ikke bare være å protestere, de deltar i disse forbrytelsene. Under massakrene i flyktningeleiren ved Jenin i 2002, ble det for eksempel kjent at 21 av de 22 spillere på det israelske landslaget tjenestegjorde i den israelske okkupasjonsstyrken.

Platinis raseriutbrudd

Stilt overfor Israels behandling av palestinerne, truet Michel Platini i 2010 Israel med å utelukke dem fra UEFA (Det europeiske fotballforbundet).

Han erklærte at grunnlaget for UEFA-medlemskapet kunne falle bort fordi Israels behandling av palestinske idrettsfolk var brudd på gjeldende regler og internasjonal lov: «De må respektere det som lovene og de internasjonale idrettsreglementene sier.» Ellers kunne de ikke være medlem i Europas fotballforbund, mente Platini.

«Jeg vil bruke all min innflytelse for å få slutt på lidelsene til de palestinske idrettsutøverne, særlig innenfor fotball», erklærte han under møtet på UEFAs hovedkontor i Nyon (Sveits) med Jibril Rajoub,

president for det palestinske fotballforbundet og den palestinske olympiske komitéen.

«Israel har bare en mulighet: De må la palestinsk idrett få utvikle seg. Ellers må de selv ta ansvaret for følgene av sine holdninger» sa han.

”

Situasjonen har ikke blitt bedre. Men Platini har glemt de fine ordene. Skal vi også late som ingenting og ønske Israels idrettslag velkommen til Norge? Er det helt i orden for oss at det norske ungdomslandslaget i fotball spiller i Israel i juni 2013?

Cantonas reaksjon

Eric Cantona, tidligere målskårer i Manchester United, nå skuespiller, oppfordret Michel Platini, presidenten i UEFA til å ta stilling:

«Det må bli slutt på at Israel kan fortsette som de gjør ustraffet. Vi må stille de samme kravene til dem om likebehandling, rettferdighet og respekt for internasjonal lov som vi stiller til andre land»

Slik konkluderte brevet til Platini som Cantona sendte til ham og til Englands idrettsminister Hugh Robertson 12. juni 2012. Brevet var også undertegnet av andre kjente personer som erkebiskop Desmond Tutu, forfatteren Alice Walker og filmskaperen Ken Loach. De protesterte alle mot at Europa-turneringen i fotball for dem under 21 år i juni 2013 skulle avholdes i Israel:

«Vi ble alle sjokkert over de rasistiske tilropene på fotballkamper i Polen og Ukraina der Euro 2012 ble spilt. Fotballorganisasjoner og politikere har vært klare i sin fordømmelse. Noen regjeringsrepresentanter boikottet til og med kamper i Ukraina på grunn av det de mente var menneskerettsbrudd i der. Så hvorfor er de samme

gruppene tause når Israel skal være vertskap for europamesterskapet for dem under 21 år i 2013? Rasisme, brudd på menneskerettighetene og på internasjonal lov er dagligdags i det landet.

Israelske regjeringsmedlemmer reagerer på nyheter om at afrikanske flyktninger blir angrepet på gata, med å anklage flyktningene for å være «infiltratører» og kreve at de sperres inne i militærleirer. (Her viser de til innenriksminister Eli Yishav som ifølge avisa The Guardian 31.mai 2012, kom med slike forslag etter at elleve ungdommer var arrestert anklaget for rasistisk motivert vold mot innvandrere. Han hevdet at «infiltratørene» sammen med palestinerne var en trussel mot «den sionistiske drømmen». Vår anmerkning.)

Det sitter omtrent 4,000 palestinske politiske fanger i israelske fengsel, mer enn 300 av dem er «administrativt fengslet», det vil si uten anklage eller dom.»

FIFA-sjef Sepp Blatter merker motstanden

I et intervju i BBC 21.desember 2012 lovet FIFA-sjefen Sepp Blatter å hjelpe til med gjenoppbyggingen av Gaza stadion som Israel bombet sønder og sammen 19.november, altså bare fem uker tidligere. På spørsmål fra intervjueren om det ikke var litt merkelig at Israel som for annen gang på få år har bombet det palestinske landslagets stadion i grus, skal være vertskap for UEFAs ungdomsturnering noen måneder seinere. Svaret fra Blatter var ikke lett å tolke:

«Etter min mening vil det være en svært god løsning å spille der og å ta initiativ til hjelp eller hva som helst overfor den palestinske befolkningen.»

Palestinske fotballspillere har allerede avvist en liknende kommentar fra UEFA-presidenten Platini om at turneringen i Israel vil «bringe folk sammen». Så lenge palestinerne ikke engang kan reise fritt på Vestbredden eller mellom Vestbredden og Gaza, er det små sjanser for at de får være med på det Platini mener skal bli «en vakker hyllest til fotballen». Det vil være bortimot umulig for palestinere fra Vestbredden og Gaza å se kampene – annet enn kanskje på TV.

Hvorfor har Israel status som «europisk land» i internasjonal fotball?

Opprinnelig var Israels fotballforbund (IFA) medlem av Det asiatiske fotballforbundet (AFC), der de ble medlem i 1954. Men i 1974 ble IFA utestengt fra AFC etter krav fra arabiske og muslimske medlemsland. De nektet å spille mot Israel i protest mot Israels behandling av palestinerne.

I mange år var ikke IFA medlem i noen region. De spilte i FIFA-turneringer og turneringer i regi av forskjellige andre regionale forbund (Oseania, Europa, Sør-Amerika – OFC, UEFA, CONMEBOL). I 1992 ble IFA assosiert medlem av UEFA og to år seinere fullt medlem. Siden da har israelske klubber spilt i UEFAs turneringer for klubblag, og landslaget har spilt i UEFAs mesterskap.

Hvorfor forfølger Israel palestinerne på denne måten?

Alle palestinske drømmer om en egen stat er blitt bekjempet siden staten Israel ble skapt. Palestinske idrettsfolk får aldri representere de palestinske fargene internasjonalt, ettersom Israel ikke vil høre snakk om noe Palestina. I mer enn seksti år har de forsøkt å få strøket Palestina og palestinerne av kartet.

- Det er ikke spørsmål om religion. Mange jøder verden over protesterer mot at Israel gjør krav på å være jødernes stat, og at Israels regjeringer forsøker å gi inntrykk av at de handler og uttaler seg på vegne av verdens jøder.

- Det er ikke spørsmål om plass: Det er plass til alle på dette landområdet. Israelske ledere oppfordrer alle som er «ekte jøder» etter deres definisjon, til å flytte til Israel - uansett hvilken nasjonalitet de har. Palestinske flyktinger får derimot ikke komme hjem, selv om Israel forpliktet seg til dette i 1949 for å bli godtatt som medlem av FN.

- Det er spørsmål om en politisk ideologi, sionismen. Israel er styrt av sionister. De hevder at alle jøder har førsterett til jorda i det området som fram til 1948 het Palestina. De som bodde i Palestina i 1948 og etterkommerne deres, har i følge sionistene ikke rett til landet hvis de ikke er jøder. Det er også sionister i Norge, først og fremst blant kristne fundamentalister.

- Det er en vilje blant sionistene til å jage bort alle palestinerne for å ta over alt land og alle ressurser. De snakker om palestinerne som «det demografiske problemet», befolkningsproblemet som kan hindre at det fortsatt er jødisk flertall i landet om noen år. Koloniseringen, flyttingen av grensene slik at de omfatter stadig større områder, ødeleggelsen av hus, landsbyer og palestinsk dyrket mark har pågått uavbrutt i tiår etter tiår siden staten Israel ble opprettet i 1948.

UTVIKLINGEN AV PALESTINA SIDEN 1946

Palestinske områder og israelske områder fra 1947, FNs delingsplan, Seksdagerskrigen til i dag:

Like etter den andre verdenskrigen besluttet stormaktene i FN i 1947 å tildele sionistbevegelsen 55 prosent av det som hadde vært Palestina under engelsk mandatstyre, slik at sionistene kunne lage en stat som de kalte Israel. Sionistene startet som en politisk koloniseringsbevegelse som mente at jøder hadde større rett til jorda i det arabiske landområdet Palestina enn befolkningen som allerede bodde der.

For stormaktene var det ikke snakk om å avstå en tomme av Tyskland, som hadde drept millioner av europeiske jøder i nazi-tiden. Det var heller ikke snakk om et område i Norge eller i andre europeiske land som hadde forsømt å beskytte jødene mot nazistene både før og under krigen. Nei, stormaktene i FN «ga bort» et landområde utenfor Europa som ikke tilhørte noen av dem. Det tilhørte palestinske arabere som var helt uten skyld i de europeiske jødernes skjebne.

Fra 1948 og utover stjal den nyetablerte sioniststaten ytterligere 23 prosent av palestinsk territorium ved å spre frykt, ved å jevne mer enn 500 palestinske landsbyer med jorda og ved å gjøre 7- 800 000 palestinere til flyktninger, som aldri har fått lov til å vende hjem igjen.

Tjue år senere, i juni 1967, okkuperte Israel de 22 prosentene som var igjen av det historiske Palestina, det vil si Vestbredden, Gaza og Øst-Jerusalem. Nye 100 000 palestinere ble drevet på flukt. Okkupasjonen av Vestbredden, Gaza og Øst-Jerusalem har snart vart i femti år, og mye er skjedd:

- 650 000 jødiske kolonister har med okkupasjonssoldatenes beskyttelse flyttet inn på disse siste 22 prosentene av det historiske Palestina
- Israel har bygget en mur som i praksis flytter Israels grenser langt inn på Vestbredden
- Hundrevis av palestinske hus og landsbyer er blitt ødelagt
- Okkupantene stjeler vann fra Jordandalen og andre fruktbare palestinske områder

Som om det ikke var nok, har Israel annektert Øst-Jerusalem. Det vil si at de har innlemmet den delen av byen som de okkuperte i 1967 i Israel, og dermed flyttet grensene så de gaper over mer. Dette er klart i strid med internasjonal lov. Likevel krever de at verden skal anerkjenne Jerusalem som deres hovedstad.

Foreløpig har selv ikke USA gått med på det. Byen er hellig for både jøder, muslimer og kristne. Da FN ga bort halve Palestina til sionistbevegelsen, bestemte de samtidig at Jerusalem skulle være en internasjonal by, demilitarisert og ingens eiendom.

Israel har opprettet hundrevis av militære kontrollposter mellom palestinske landsbyer og byer på Vestbredden, og nekter flertallet av den palestinske befolkningen adgang til Jerusalem. De vil tømme Jerusalem for palestinere.

FNs resolusjon 194 ble vedtatt 11. desember 1948, få dager etter at FN hadde vedtatt menneskerettighetserklæringen, og bygger på den. Resolusjonen sier både at Jerusalem skal ha en spesiell, demilitarisert og internasjonal status, og at de palestinske flyktingene har rett til å vende tilbake til hjemmene sine. Da Israel ble godkjent som medlem i FN i 1949, var det forutsatt at de skulle respektere denne resolusjonen. Det har de aldri gjort.

DE UNGE ER SÆRLIG UTSATT

- Prøv å forestille deg okkupasjonen, synet av de israelske vakt-tårnene eller barnas frykt når de blir vekket opp midt på natten av hæren og kjørt bort til et ukjent sted fordi de har kastet stein på en jeep eller heist et palestinsk flagg.
- Prøv å forestille deg fortvilelsen til de unge som maktesløse må se at hjemmene deres blir ødelagt, at hundreår gamle palestinske oliventrær blir revet opp med rot, at kolonistene går til angrep på foreldrene deres, gårdene deres, jordene deres.

- Prøv å forestille deg de uendelige timene av venting ved kontrollpostene, i eget land, i kulde, søle, eller i stekende sol, uten å kunne vite om en kan komme seg på skolen eller til sykehuset eller til den nærmeste familien, som en ikke har hørt noe fra.

Tortur satt i system

FNs konvensjon mot tortur fra 1984, forplikter landene til å la en granskningskomité besøke fengslene for å forvise seg om at tortur ikke blir praktisert. Men Israels regjering har aldri tillatt komitémedlemmene å besøke fengslene. Med god grunn, for ifølge mange rapporter fra israelske, palestinske og internasjonale menneskerettsorganisasjoner blir tortur jevnlig brukt mot palestinske menn, kvinner og barn.

Konvensjonen bruker ordet tortur om det å utsette noen for sterk smerte eller lidelse, fysisk eller psykisk, for å presse fram informasjon eller tilståelser, når dette blir gjort eller godkjent av noen som representerer offentlig myndighet.

I 2007 ba den norske ambassaden i Tel Aviv om at Utenriksdepartementet tok opp bruken av tortur i israelske fengsler (Aftenposten 6.september 2007.)

I 2012 tok Australias regjering opp med Israel hvordan palestinske barn på Vestbredden ble mishandlet av okkupasjonsmakten. Bakgrunnen var en reportasje i ukemagasinet til avisa The Australian der det ble fortalt om nattlige arrestasjoner av barn helt ned til 12 år, om mishandling, slag og elektriske støt for å få dem til å tilstå det de var anklaget for. Flesteparten av barna som ble framstilt for de israelske militærdomstolene, var anklaget for å ha kastet stein og ble dømt til fengsel fra to uker til ti måneder. (John Lyons: "Stone cold justice." The Australian 26.11.2011 og 17.12.2011)

- en 7 år gammel gutt fra Jerusalem ble tatt inn til forhør og fortalte han var blitt slått under forhøret
- en 15 år gammel gutt fikk elektriske støt for å tilstå at han hadde kastet stein
- en 15 år gammel gutt som nektet å ha kastet stein, fikk bind for øynene, de la hundemat på hodet hans og ved genitaliene og slapp inn hunden for å skremme ham til å tilstå.
- en gutt ble holdt i isolasjon i 65 dager, andre ble holdt isolert med lyset tent hele døgnet

Tilståelsene som er framtvunget under tortur, blir brukt til å dømme dem, selv om tilståelsen ikke stemmer med virkeligheten, og selv om de er skrevet på hebraisk, et språk disse mindreårige ikke forstår. Det lønner seg å «tilstå» for å gjøre fengselsoppholdet kortest mulig.

Rettssakene varer vanligvis i noen minutter, og ofte har ikke svarerne tilgang til saksdokumentene. Den militære anklageren kan

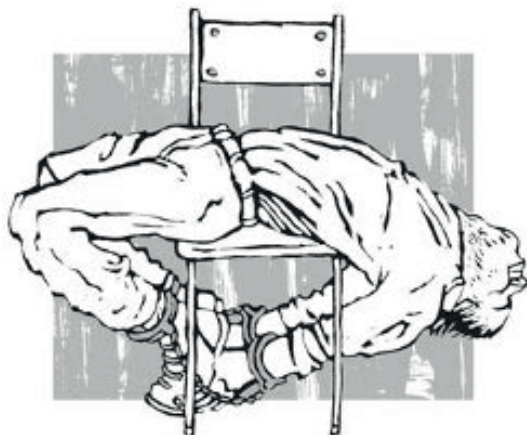
beslutte å hemmeligstemple de dokumentene som skal tjene som bevis.

«Ettersom de ikke har tillit til systemet og risikerer harde straffer, ender barna opp med å erklære seg skyldige i 95 prosent av tilfellene, enten de har begått lovbruddene de er anklaget for eller ikke», hevder menneskerettsorganisasjonen Defense for Children International (DCI).

Mellom 2008 og 2012 samlet DCI inn og oversatte 311 vitnemål, avlagt under ed, fra palestinske barn fra 9 til 17 år som var arrestert av Israel på Vestbredden. (Bound, blindfolded and convicted. Children held in military detention. DCI 2012.) Vitnemålene ble samlet inn av palestinske advokater og feltarbeidere i henhold til FNs standarder. De fleste vitnemålene ble samlet inn mens barna fortsatt var fengslet, med de aktuelle hendelsene i friskt minne. De yngste var under 12 år, men de aller fleste var mellom 14 og 17 år. Tre prosent var jenter.

Barna kunne fortelle om

- slag
- elektriske støt
- seksuell trakassering
- avkledning
- isolering
- fastbinding til en stol i timevis, med beina lenket sammen og hendene bundet bak på ryggen

Gutten blir som oftest ført bort halvnaken etter å ha blitt vekket midt på natten hjemme. Bundet og med bind for øynene blir han ført til et militærkjøretøy uten at verken han eller familien vet hvor han blir ført eller hvorfor han er tatt. Han kan bli ført til forhørsentre i koloniene, eller til fengsel i Israel. Fengsling i Israel er i strid med internasjonale lover, og gjør det enda vanskeligere for familien på Vestbredden å spore dem opp, fordi Israel ikke lar dem reise fritt.

Gerard Horton, en australsk advokat som har arbeidet for DCI siden 2006, fortalte til avisa The Australian at én av israelerne som utførte forhørene og som arbeidet i kolonien Gush Etzion, hadde «spesialisert seg i å true barna med voldtekt» for å få fram tilståelser.

Horton fortalte også at hensikten med mishandlingen var å holde barn og ungdom på Vestbredden under kontroll med dette skrekkregimet. Hærens oppgave er å sikre at de mer enn 600 000 jødiske bosetterne som har flyttet inn i de okkuperte områdene etter 1967 – i strid med internasjonal lov - kan leve normalt uten å bli forstyrret av 2,5 millioner palestinere. Det er ingen tilfeldighet at de fleste barna som blir arrestert bor nær en israelsk koloni eller en vei som bosetterne eller hæren bruker. Hærens terror setter skrekk i barna og knekker dem mentalt.

Sameer, 12 år, arrestert klokka 2 om morgenen den 29. juni 2011 i landsbyen Azzun, sover ikke lenger om natten. «Jeg er redd for mørket», sier han. Han ble forhørt i (den ulovlige) bosettingen Ariel og slått og truet til han undertegnet noen papirer på arabisk og hebraisk uten å lese dem. «Jeg er redd de skal arrestere meg

igjen», sier han.

(Kilde: Bound, blindfolded and convicted. DCI 2012.)

Svenske Redd Barna og KFUM i Øst-Jerusalem (YMCA-Young Mens Christian Association) samarbeider om rehabilitering av palestinske

barn fra Vestbredden som har vært mishandlet i israelske fengsel. I 2012 ga de ut en rapport om erfaringene fra arbeidet (The impact of child detention: Occupied Palestinian Territory. YMCA-Save the Children 2012):

«Hver måned er det mellom 200 og 300 palestinske barn i israelske fengsel. De lever under forferdelige forhold, og er fratatt de grunnleggende rettighetene de skulle ha etter nasjonale og internasjonale lover. De er utsatt for fysisk og psykisk mishandling, skilt fra familien og fra miljøet de kjenner, og befinner seg i en tilstand av sårbarhet og total forvirring.»

Mishandlingen har alvorlige følger for barnas mentale helse, og mange får problemer som de må slite med resten av livet.

Mohammad, 16 år, ble brutalt torturert av den israelske hær, til og med på sykehuset. Da han ble arrestert den 6. februar 2010 i byen sin, Abu Dis, nær Jerusalem, brakk soldatene det venstre benet hans og slo ham over hele kroppen, også på det brukne benet.

Torturen fortsatte i fem dager etter arrestasjonen og kulminerte på Hadassah sykehuset. Når helsepersonell var ute av rommet, stakk de israelske soldatene gutten med sprøyter i hånden og benet, klistret igjen munnen med tape så han ikke kunne rope om hjelp, slo ham med knyttnever i ansiktet og med køller i underlivet. Alt for å skremme ham fra å rapportere om mishandlingen. Mohammad ble anklaget for å ha kastet Molotov-cocktails og fengslet i en seksjon for voksne fanger i Ofer-fengslet. Til tross for mishandlingen avga han en offisiell erklæring hvor han beskriver torturen, drapstruslene og den seksuelle trakasseringen han ble utsatt for.

(Kilde: Addameer Prisoner Support and Human Rights Association 2010.)

BARN I MILITÆRFENGSEL

Med støtte fra det britiske utenriksdepartementet, ble ni uavhengige advokater sendt for å undersøke hvordan okkupasjonsstyret på Vestbredden behandlet palestinske barn (Children in military custody. Foreign and Commonwealth Office UK 2012).

Rapporten deres peker på de store forskjellene i Israels lovverk når det gjelder behandling av barn, etter om de er israelske statsborgere eller lever under israelsk okkupasjon.

- Laveste alder for fengsling er 14 år for barn i Israel, men bare 12 år for palestinske barn under okkupasjon;
- Ingen israelsk mindreårig kan forhøres uten at foreldrene er til stede. Palestinske barn under Israels okkupasjonsstyre har ingen slik rett; foreldrene får nesten aldri være til stede

- Israelske barn venter aldri mer enn 24 timer før de blir fremstilt for en dommer, mens grensen er 8 dager for palestinske barn under okkupasjon;
- Israelske barn har rett til advokat innen 48 timer for å få advokat; mens palestinske barn under okkupasjon kan nektes advokat i inntil 90 dager;
- Israelske barn kan ikke forhøres om natta, mens de fleste palestinske barna på Vestbredden blir hentet hjemme om natta av okkupasjonsoldater eller politi og satt i arrest før kl. 5 om morgenen;

Rapporten viser til gjentatte brudd på FNs konvensjon om barns rettigheter. «Med en slik praksis blir hundrevis av palestinske barn hvert år traumatisert, noen ganger uten å kunne bli helbredet. De blir berøvet en del av skolegangen og er ofte ute av stand til å ta den igjen på skikkelig måte, plaget som de er av frykt for å måtte gjennomgå slike prøvelser på nytt.»

Avisa The Independent 27.juli 2012 siterer en av de ni, Sir Stephen Sedley, tidligere britisk dommer ved appelldomstolen: «Vi ble sjokkert da vi var til stede ved et innledende forhør i en israelsk militærdomstol, hvor en veldig ung gutt ble ført inn kledd i en brun uniform og med fotlenker».

Advokatene minner om at de palestinske mindreårige blir dømt av militærdomstoler som ser bort fra flere av de rettighetene som skal garantere en rettferdig rettssak og rettsprinsippene som gjelder for mindreårige.

«Å holde de palestinske barna som lever i de okkuperte områdene, fengslet i Israel, er et

brudd på artikkel 76 i den Fjerde Genèvekonvensjonen », sier den britiske delegasjonen og viser til at dette gjør det mye vanskeligere for foreldrene å få kontakt med barna. De beklager også at denne praksisen gjentatte ganger skal være godkjent av Israels høyesterett.

De britiske advokatene konkluderer med at mye av årsaken til at Israel behandler palestinske barn i strid med internasjonale regler, trolig er at de betrakter alle palestinske barn som potensielle terrorister, slik delegasjonen fikk vite av en representant for militærdomstolen. «Et slikt standpunkt åpner etter vårt syn for en spiral av urettferdighet, som bare Israel, okkupasjonsmakten på Vestbredden, kan gjøre noe med.»

Israelske menneskerettsorganisasjoner har krevd at de som utøver tortur og de som oppfordrer til det, bør granskes og straffeforfølges for ekstremt alvorlige forbrytelser. Dette kan også gjøres av andre land enn Israel, i henhold til FNs torturkonvensjon.

Norge har juridisk mulighet til å stille enhver for retten som mistenkes for å ha utført eller tillatt tortur, så snart de mistenkte setter bena på norsk jord, uansett hvilken nasjonalitet torturisten eller ofrene måtte ha.

LÆRDOMMER FRA KAMPEN MOT APARTHEID I SØR-AFRIKA

Under apartheidstyret i Sør-Afrika var det sør-afrikanernes egen kamp og den internasjonale støtten som overvant apartheidregimet. Lenge før apartheidregimet møtte offisielle sanks-

joner fra andre lands regjeringer, brukte apartheid-motstandere verden over forbrukerboikott, idrettsboikott og akademisk og kulturell boikott som våpen. Idrettsboikotten spilte en avgjørende rolle. «Den var ett av de viktigste psykologiske virkemidlene», sier Desmond Tutu.

Sør-Afrika ble fratatt vertskapet for de olympiske leker for 1964 etter internasjonalt press. Det øvrige Afrika utvidet aksjonen ved å boikotte 1976-lekene i Montreal i protest mot at New Zealand som samarbeidet med Sør-Afrikas apartheidregime fikk delta. Fra da av var et lands internasjonale anseelse avhengig av hvilke bånd det hadde til Sør-Afrika.

I kjølvannet av protestene mot det sør-afrikanske rugbylaget Springboks turné i England 1969 og i Australia 1971, utløste demonstrasjonene mot turnéen til Springboks i New Zealand i 1981 den største sivilulydighets-kampanjen i landet noen gang.

I Sør-Afrika ventet Springboks-supporterne på den første TV-overføringen av en kamp med laget dere. De fikk i stedet overvære på direkten det som skjedde på

Hamilton stadion i New Zealand. Nesten 400 demonstranter okkuperte banen. Etter én og en halv time hadde demonstrantene vunnet, og kampen ble avlyst.

Disse aksjonene mot Sør-Afrika var de mest effektive - fordi de tvang folk til å ta stilling.

Madserud tennisbane 13.mai 1964

Norge ble for alvor med i kampen mot apartheid-regimet i Sør-Afrika den 13.mai 1964. Da stormet 50 ungdommer Madserud tennisbane ved Oslo og stoppet tennislandskampen mellom Norge og Sør-Afrika. I Norge ble demonstrantene dømt for sivil ulydighet, og fordømt i avisene for å blande idrett og politikk. Men demonstrasjonen på Madserud ble lagt merke til. Den inspirerte mange i Norge, og ble verdsatt internasjonalt.

Folk flest aksepterer ikke lenger israelsk apartheid

Alle spørreundersøkelser viser at folk flest er opprørt over Israels kriminelle politikk. Gapet mellom den vanlige oppfatningen i verden og regjeringenes medskyldige passivitet, blir stadig større.

Et tegn på det er at mange bedrifter, pensjonsfond, universiteter, fagforeninger og kirkelige organisasjoner har sluttet å investere i Israel.

Mange kunstnere nekker å opptre i Israel eller å delta på internasjonale festivaler hvor Israel får drive propaganda. Også i Norge følger mange oppfordringen til boikott.

Ken Loach, britisk tv- og filmregissør, boikottet festivalene i Edinburgh og Toronto.

I likhet med Jane Fonda, Naomi Klein og Alice Walker, avlyste **Roger Waters**, én av grunnleggerne av det legendariske Pink Floyd, en konsert i Tel Aviv i 2006 i protest mot den israelske «skammens mur». I en pressemelding uttalte han: «Palestinernes lidelser i løpet av disse førti årene med okkupasjon, er rett og slett ikke til å forestille seg for oss som lever i Vesten. Jeg gir dem all min støtte i frihetskampen.»

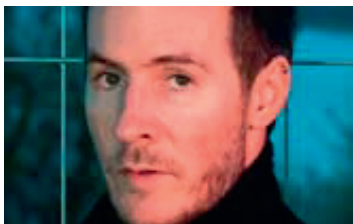

Gil Scott-Heron, amerikansk musiker, poet og romanforfatter, lyttet til argumentene fra den skotske Kampanjen Boikott Israel og avlyste en konsert i Tel Aviv med ordene: «Jeg kommer når alle kan komme!». Gil Heron var også kjent under navnet Black Arrow (Svarte pil) da han bar trøya til Celtic FC, den berømte fotballklubben i Glasgow.

Sommeren 2010 avlyste Elvis Costello to konserter i Israel i protest mot behandlingen av palestinerne. På hjemmesiden forklarte han det slik: - Det hender, at bare det å ha navnet sitt på et konsertprogram kan oppfattes som en politisk handling som gir større gjenlyd enn noen sang, og det kan virke som man ikke bryr seg om at uskyldige lider. Jeg må tro at mange av dem som ville kommet på konserten beklager regjeringens politikk, som utsetter sivile palestinere for ydmykelser og det som verre er, og skylder på hensynet til nasjonens sikkerhet.

Rockebandet The Pixies fra USA gjorde det samme i juni 2010 etter oppfordring fra menneskerettsorganisasjoner.

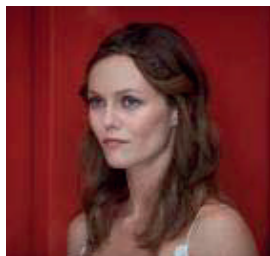
De israelske aktivistene i «Boikott innenfra» fikk den engelske musikeren **Robert Del Naja** fra gruppa «Massive Attack» til å avlyse konserten sin i Israel.

Det samme gjaldt **Tindersticks** i desember 2010: «Da vi sa ja til å opptre i Israel, trodde vi nokså naivt at musikk sto over alle politiske oppfatninger ... Vi håper oppriktig at den dag snart kommer da vi kan spille i Midtøsten i ren glede over musikken.»

For å protestere mot den israelske poli-

tikken trakk «Yes Men» i juli 2009 tilbake sin siste suksess fra Filmfestivalen i Jerusalem, hvor den skulle vært vist.

Den franske sangerinnen **Vanessa Paradis** avlyste konserten sin den 10. februar 2011 i Tel Aviv, til stor glede for fansen som hadde bedt henne om ikke å legitimere israelsk apartheid ved å opptre.

Stéphane Hessel, fransk motstandsmann og aktuell med boka Bli sint! (Engagez-vous!), oppsummerer situasjonen slik: «Den beste måten å få Israel til å innse sitt moralske forfall og sin etisk sett isolerte stilling på» er «å ganske enkelt ikke ha noe å gjøre med denne kriminelle regjeringen.»

Idrettsfolk er ikke dårligere

I flere år har idrettsfolk og supportere vist at de reagerer på Israels behandling av Palestina og palestinerne. Protestene får forskjellige uttrykk.

Davis Cup mars 2009: Ingen tilskuere til matchen Sverige-Israel

Stadion i Malmø, som rommer 4000 tilskuere, ble stående tom da Sverige måtte stenge dørene på grunn av kampanjen «Stopp matchen». Mer enn 7000 hadde møtt opp for å demonstrere i etterkant av de israelske massakrene på Gazastripen. Det er ikke første gang i Sverige. Det samme skjedde i 1975, da Sverige hadde tatt i mot en spiller fra det

nasjonale chilenske tennislaget under diktatoren Augusto Pinochets skrekke regime.

Brasil – Ramallah: I juni 2009 erklærte brasilianske fotballspillere at de vil spille i Ramallah, ikke i Israel

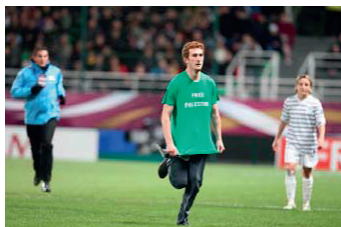
Det gjaldt en vennskapskamp i Ramallah på Vestbredden mellom to av Brasils viktigste fotballag, «Corinthians» fra Sao Paulo, med Ronaldo, og «Flamengo» fra Rio de Janeiro.

London: Boikott av fotballkampen Leyton Orient – Tel Aviv den 31. juli 2002.

Barcelona: Det israelske basketballaget fra Maccabi blir mottatt som seg hør og bør. Den 5. februar 2009 inntok flere titalls demonstranter med palestinske flagg stadion. Etter rop som «Israel morder», «Boikott Israel!» og «Leve Palestina!» ble kampen avbrutt.

Troyes: Palestina inviterer seg selv inn på banen under kampen i kvinnefotball Frankrike – Israel i oktober 2011. Fire aktivister inntok etter tur gressmatta.

Tyrkia, Sivas stadion: I februar 2009 planter Brahim Dagan det palestinske flagget på banen.

Livorno, UEFA-cupen 2006: I november under kampen mot Macca-bi-Haifa: «Vi er alle palestinere!»

London, Soho Square: Demon-stranter foran Fotballforbundet under kvalifiseringskampen Eng-land – Israel i mars 2007.

Sveits, Basel stadion under fotballkampen Sveits – Israel den 3- sep-tember 2005.

Danmark, Parken København 2002: I Danmark uteble publikum spontant fra en treningskamp mellom Danmark og Israel. Det var forhånds-solgt 16000 billetter, men avisrapporter om de israelske okkupasjonsstyrkenes framferd på Vestbredden vekket folk. Danske idrettskjendiser oppfordret til boikott. Jan Pytlick, trener for det dan-ske kvinnelandslaget i håndball, sammenliknet Israel med Sør-Afrika.

IKKE BLANDE SPORT OG POLITIKK?

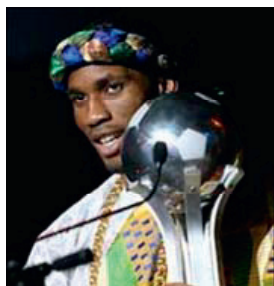
Det er en setning en ofte hører, på samme måte som kunstnerne blir bedt om «å ikke blande kulturen inn i politikken». Så en skal holde seg høyt hevet over striden? Det er greitt nok når det gjelder hjemlige partipolitiske stridigheter.

Men det blir jo blandet hele tida, det er ikke til å unngå. Israel bruker UEFA-kampene til å bedre omdømmet sitt, er ikke det politikk? Men de kan også bruke idretten til å reklamere for okkupasjons hæren. Under de olympiske lekene i London 2012, var to svømmere fra Israel, Yaakov Tomarkin og Imri Ganiel ikke fornøyde med å bare representere Israel. De måtte også representere hæren. General Amir Eshel presenterte dem som «svømmere i den israelske hær» og var glad for «at de var i uniform».

Skal sport være ensbetydende med egoisme og individualisme? Det går ikke, hvis fotball og idrett fortsatt skal være drømmen for hundrevis av millioner unge.

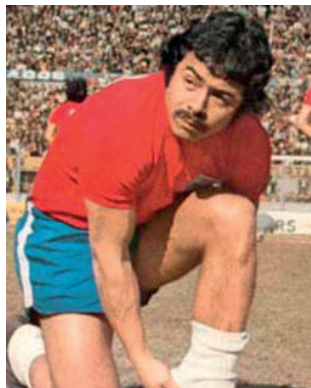
Heldigvis fins det idrettsfolk med holdninger som har gjort ære på hele fellesskapet og som har bidratt til framgang for demokratiet og menneskerettighetene.

Det kan være nok å nevne noen av fotballspillerne som ble hedret i den fine dokumentarfilmen «Les rebelles du Foot» (Fotballopprørerne) som det franske TV-selskapet ARTE lanserte i juli 2012:

- Didier Drogbas appell
Den internasjonalt kjente spilleren fra Elfenbenskysten satte seg fore å forsone befolkningen i landet sitt, som var i alvorlig krise. Den tidligere angrepsspilleren på Chelsea besluttet å dra til opprørsjonen. Han bekjentgjorde beslutningen om å dra til Bouaké, nord for Abidjan, med den Liga-pokalen han hadde

vunnet. Englands-mesteren fra 2004-2005 tok også med seg hele Elfenbenskystens lag for å spille en kamp i denne delen av landet den 28. mars 2007. På den måten ville han motarbeide en borgerkrig i Elfenbens-kysten. Didier Drogba har også spilt en viktig rolle i Kom-misjonen for sannhet og forsoning.

- Carlos Caszely nektet å håndhilse på Pinochet

Den 21. november 1974, like før Verdensmesterskapet i Tyskland, var den chilenske fotballspilleren den eneste på laget som våget å trosse Pinochet ved å nekte å trykke den hånden presidenten rakte ham foran kameraene, på stadion i Santiago de Chile som var blitt brukt for å massakrere motstanderne av statskuppet. Caszely ble på flekken diktatorens syndebygg.

Han var selv beskyttet ved at han spilte i en spansk klubb, men moren hans ble bortført og torturert. Ved valget i 1988 agiterer han mot Pinochet.

- Sócrates, fotballbanenes «Che»

Den tidligere kapteinen på det brasilianske landslaget startet med laget «Corinthians» «det korintiske demokrati», som avviste autoritære metoder og mente at alt må bestemmes kollektivt. Det enestående eksemplet på selvstyre anvendt på fotball ble brukt innenfor andre områder, mens Brasil var et diktatur. Hele laget hans spilte i drakter med ordet «demokrati». Og under finalen i Brasilmcupen i 1983 foldet de ut et banner hvor det sto: «Seier eller tap, men alltid demokrati». Sócrates tilbød å si nei til å spille for Italia dersom den brasilianske regjeringen godtok allmenn stemmerett.

- Predrag Pasic
Mens Sarajevo blir bombet, og alle forlot hovedstaden, valgte den internasjonalt kjente jugoslaven å bli og grunnlegge en multi-etnisk fotballskole i 1990-årene. Mellom oppholdene i underjordiske tilfluktsrom fikk barn av alle trosbekjennelser – som

han på mirakuløst vis samlet– kjenne på hva solidaritet er.

- Rachid Mekhloufi
Den berømte spilleren fra Saint-Étienne, Frankrike-mester, ga opp karrieren sin da han sammen med ni andre algierere besluttet å forlate Frankrike den 15. april 1958, mens de var på toppen av karrieren.

De valgte å sette sammen et algiersk lag på oppfordring fra FLN (den algirske frigjøringsfronten), for å bringe frigjøringskampens krav om uavhengighet ut til folket.

FIFA som siden ikke sjenerte seg for å samarbeide med de verste diktaturer, bannlyste de algirske spillerne. De kunngjorde at alle lag som spilte mot dem, ville bli ekskludert.

BALLEN ER PÅ VÅR BANEHALVDEL

Hvordan kan vi godta å spille mot israelske lag som om ingenting var hendt, som om israelske idrettsfolk ikke kjenner til denne forferdelige undertrykkningen, som om de ikke deltar som soldater – mellom to fotballkamper – i de militære kampene og den etniske rensingen, fordrivingen av palestinerne. Vi må spørre dem hvordan de kan la være å protestere mot:

- fengsling og tortur av palestinske barn og ungdom;
- blokaden av Gaza, som siden 2006 har fratatt 1,7 millioner menn, kvinner og barn vann, elektrisitet, helsehjelp, arbeid og for ungdommen ikke minst: framtidshåpet;
- muren, utkikkspostene, piggrådgjerdene som holder palestinerne isolert på en stadig mindre del av det historiske Palestina;
- opplæring til tjeneste som okkupasjonssoldater med tre års militærtjeneste og årlige innkallinger.

Dersom norske spillere drar for å spille i europamesterskapet i Israel for dem under 21 år, må de ikke glemme at det nettopp er deres jevnaldrende som er mest utsatt for Israels mishandling. Og mishandlingen under forhør og i fengsel tar ikke pause fordi om Europas ungdom spiller fotball noen kilometer unna, som Israels gjester.

Norske fotballspillere som spiller i Israel, vil ikke se noe til overgrepene som daglig blir begått mot palestinerne i de okkuperte områdene. De vil ikke møte ungdommene som sitter i Israels fengsler etter å ha «tilstått» under tortur at de har kastet stein på soldatene. Spillerne vil bli mottatt med æresbevisninger, innkvartert på luksushoteller, invitert til mottakelser, og sannsynligvis reise hjem overbevist om at Israel er «den lille moderne og demokratiske staten som elsker fotball som alle oss andre». Det er nettopp dette som er Israels hensikt med å påta seg vertskapet for turneringen. For Israel er hensikten med å arrangere fotball-EM for ungdom 2013 å bygge et godt omdømme i Europa, så vi glemmer okkupasjonen, ulovlig bygging av kolonier på okkupert jord, diskriminering, fengsling av barn, tortur. De vil vi skal glemme palestinerne.

Israel har skaffet seg retten til å arrangere UEFA-turneringen for unge menn i 2013 som ledde i en stor PR-kampanje, kjent som «Brand Israel»-kampanjen (Markedsfør Israel). Den omfatter også bruk av Israels kulturarbeidere og kunstnere som «ambassadører» og utsendte propagandister for okkupasjonsmakten. Det er ikke tilfeldig at Israel har skaffet seg retten til å arrangere EM i fotball for unge kvinner i 2015. Hvor kommer denne plutselige fotballinteressen fra?

Israel vil ikke at fotballungdommene fra Europa skal se det vi skriver om i dette heftet. De vil skryte av at de har «arabiske» spillere og «arabiske» fotballag i Israel. Men de vil ikke fortelle dere at disse «araberne» er palestinere, eller at de som ikke-jøder er annenrangs borgere i Israel. Fotballen er en av de få veiene til en slags karriere for de palestinerne som bor i Israel. De utgjør en femtedel av landets innbyggere. Hva tenker de når de får lov å vinne kamper for Israel og må reise seg når Israels nasjonalsang blir spilt? Den som handler om at verdens jøder eier det landet der palestinerne har bodd så lenge noen kan huske. Den som fortier at jøder, kristne og muslimer i mange hundre år har bodd sammen i landområdet rundt Jerusalem, en hellig by for dem alle.

Ikke alle i Israel er enige med regjeringen

Informasjonen i dette heftet blir ikke bare bekreftet av internasjonale menneskerettighetsorganisasjoner og journalister, men også av israelske opposisjonelle, israelske menneskerettighetsorganisasjoner som B'Tselem og Hamoked, og israelske soldater som forteller hva de har sett.

En av dem er Yehuda Shaul (ABC Nyheter 30. desember 2012).

– Jeg vokste opp i en boble og var vel som israelske ungdommer flest. Plutselig befant jeg meg i Hebron iført soldatuniform, bak et maskingevær som spyttet ut 88 granater i minuttet, som traff mål over 2 kilometer unna og som drepte alt innenfor en radius av åtte meter fra nedslaget. Hver gang jeg trakk av håpet og ba jeg om at jeg ikke måtte treffe noen, forteller han.

– Vi hadde klar ordre om ikke å stanse bosetterne fra å angripe pal-
estinere, det hele virket helt meningsløst og både jeg og flere andre
soldater ble veldig frustrert, forteller Shaul.

BREAKING THE SILENCE

Sammen med en gruppe medsoldater grunnla den tidligere sersjanten i 2004 organisasjonen Breaking the Silence for å fortelle om hva de hadde vært med på og vitne til.

NEI TIL UEFA-MESTERSKAPET FOR UNGDOM 2013 I ISRAEL

Mahmoud Sarsak, den palestinske fotballspilleren som slapp ut etter tre år i fengsel, etter 92 dagers sultestreik og etter en stor internasjonal støttekampanje, har 17.oktober 2012 sluttet seg til protestene mot UEFA-kampene i Israel:

“ Israel oppfører seg ikke som en normal stat hvor inn-
byggerne fritt kan spille fotball. **Hvorfor skal de gis
æren av å arrangere UEFA U21 turneringen i 2013
eller kvinnenenes U19 i 2015? Som det sto i et brev
fra Gazas idrettsklubber til UEFA president Michel
Platini - vi må ikke «belønne Israel for den vold-
lige undertrykkelsen av palestinske rettigheter»**

Platini har kynisk sagt at turneringen i 2013 vil “bli en vakker hyllest til fotballen, som nok en gang vil bringe folk sammen”. Men ved å la Israel arrangere dette, legitimerer UEFA Israels fortsatte okkupasjon, undertrykking og apartheid-politikk. Det er ingen plass i fotballen for diskriminering og undertrykking, så vi kan ikke la Israel arrangere slike viktige

fotballturneringer.

Jeg oppfordrer alle som krevde frihet både for meg og de andre sultestreikende palestinerne om å vise nok en gang at de vil ha rettferdighet og likeverd, ved å insistere på at UEFA flytter kampene bort fra Israel.

Kultur- og idrettsboikott og andre former for boikott og sanksjoner var avgjørende for å gjøre slutt på Sør-Afrikas apartheid styre, og tilsvarende aksjoner vil være avgjørende for å gjøre slutt på Israels apartheid.

”

Det er uakseptabelt at barn blir drept mens de spiller fotball.

Stjernespillere protesterer mot at Israel får arrangere UEFA-EM under 21 i 2013

I en erklæring som ble offentliggjort 29.november 2012 på nettsida til Frederic Kanoute, tidligere Sevilla-spiller, nå på et kinesisk topplag, protesterer 52 spillere fra blant annet fransk toppdivisjon og Premier League mot at Israel skal få arrangere UEFAs- ungdomsmesterskap i 2013:

Som europeiske fotballspillere vil vi uttrykke vår solidaritet med befolkningen i Gaza som lever under beleiring og er nektet grunnleggende menneskelig verdighet og frihet. De siste israelske bombeangrepene mot Gaza, som drepte mer enn hundre sivile, var nok en svart flekk på verdens samvittighet.

Vi har fått vite at de israelske styrkene den 10.november bombet en idrettsstadion i Gaza og drepte fire ungdommer som spilte fotball: Mohamed Harara og Ahmed Harara, 16 og 17 år gamle; Matar Rahman og Ahmed Al Dirdissawi, 18 år gamle. Vi har også fått vite at to fotball-

spillere for klubben Al Amari, Omar Rowis, 23, and Mohammed Nemer, 22, har sittet fengslet i Israel siden februar 2012 uten anklage eller rettssak.

Det er uakseptabelt at barn blir drept mens de spiller fotball. At Israel under slike forhold skal være vertskap for UEFAs under-21 Europamesterskap, vil bli sett på som en belønning som handlinger som strider mot alle idrettens verdier.

Selv om det er inngått avtale om våpenhvile, er palestinerne fortsatt tvunget til å leve under okkupasjon og elendige forhold. De trenger beskyttelse fra det internasjonale samfunnet. Alle mennesker har rett til et liv i verdighet, frihet og sikkerhet. Vi håper at det til slutt vil bli en rettferdig løsning.

Blant underskriverne er Demba Ba og fire andre spillere fra Newcastle United, Eden Hazard fra Chelsea og spillere fra Arsenal, Queens Park Rangers og West Ham United, som alle er klubber i Premier League. Det er også ti spillere fra den franske Ligue 1, Moussa Sow fra Tyrkias Fenerbahce SK, og Djamal Mahamat og Florent Hanin fra Sporting Braga, Portugal. Jonathan Bru og Adama Traoré fra Melbourne Victory, og Jires Kembo Ekoko fra Al Ain Football Club i De forente arabiske emiratene, som også har skrevet under, representerer spillere utenfor Europa.

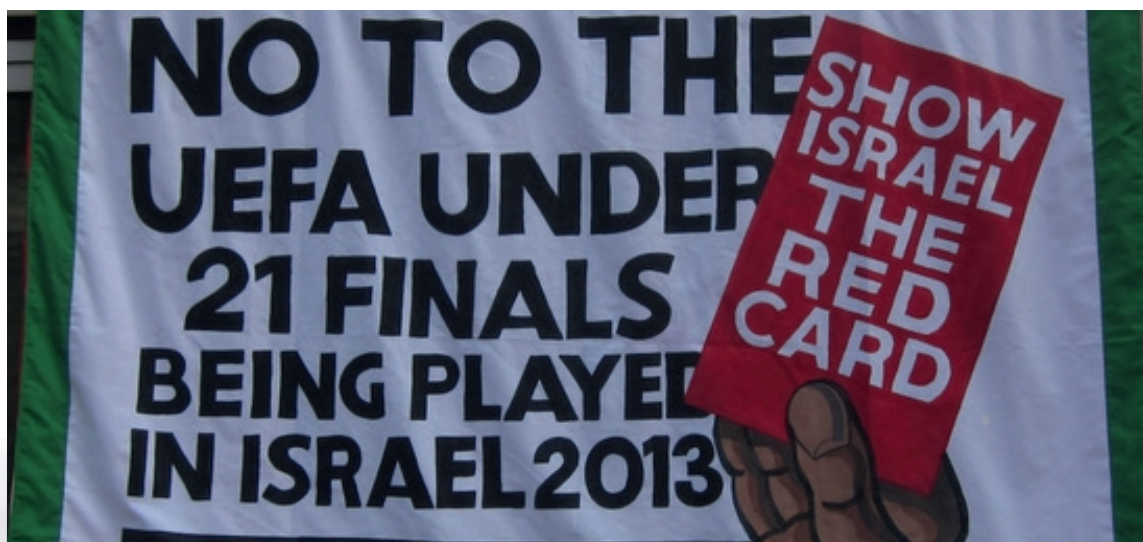
Frankrike – Norge, Havre, Frankrike 21.november 2012

Den 21.november 2012 inntok franske aktivister banen i Havre, der Frankrike og Norge kjempet om en plass i sluttspillene i UEFA mesterskapet for dem under 21. Aktivistene protesterte mot UEFAs beslutning om å la Israel arrangere mesterskapet i 2013. Sportsjournalister klaget som vanlig over at de blandet sport og politikk.

KONTAKT DE ANSVARLIGE INNENFOR IDRETTE OG SI FRA!

Norske, europeiske, og internasjonale idrettsforbund sier at de støtter kampen mot rasisme og diskriminering. Da blir det helt uanstendig at de arrangerer en europeisk fotballturnering for ungdom i Israel, når de vet hvordan Israel mishandler palestinsk ungdom og palestinske idrettsfolk som lever under Israels okkupasjon.

Ta gjerne kontakt med Palestinakomiteen (www.palestinakomiteen.no) eller Kampanjen for akademisk og kulturell boikott av Israel (www.akulbi.no)

Brosjyren er omarbeidet etter en original laget av CAPJO (Coordination des Appels pour une Paix Juste au Proche-Orient) EuroPalestine (www.europalestine.com).

Utgitt av Palestinakomiteen i Norge, 2013

Ebba Wergeland (red.)

Thomas Lie-Gjeseth (layout)

Arne Halvorsen (oversettelse fra fransk)

Tegning på baksiden: Mira

